

som det fremgaaer af foregaaende Kapitel, er Appel ogsaa af Sagens Realitet til en overordnet Domstol, men Ministeriet har, som foran berørt, med Folketingsudvalget været enigt i, at disse Sager ikke i Realiteten skulle kunne undergives Prøvelse for Høiesteret. Denne Domstol bliver derfor i Straffesager, som det ogsaa fremgaaer af 1ste Afsnit § 23, nærmest en Kassationsret, medens den dog, som det sees af § 24, i visse Tilfælde vil have at afgive en Dom i Realiteten, naar der ankes over Straffelovens urigtige Anvendelse, og naar Spørgsmaalet angaaer den Anklagedes Erstatningsansvar eller Straffe, som ere paalagte de under Sagen optrædende Embeds- eller Bestillingsmænd. Det vil derhos erindres, at Høiesteret efter Udkastets § 60 vil kunne komme til at afgjøre en Kompetencevist mellem tvende Underretter, og at den i det i § 315 i Slutningen nævnte Tilfælde vil have at afgjøre, om en Sag henhører under Rævninge eller Underrettens Afgjørelse, men at iøvrigt de foreløbige Spørgsmaal, som kunne opstaa inden den egentlige Hovedforhandling i Sagen, afgjøres endelig af vedkommende Landsøverret, hvilket iøvrigt ikke udelukker, at de, naar de ellers dertil egne sig, kunne gøres til Gjenstand for Anke til Høiesteret, efterat Sagen er paakjendt.

Da Kredsretten, som det fremgaaer af det foregaaende Kapitel, ogsaa virker som Kassationsret med Hensyn til de Sager, som indankes til samme, fra Underretterne, ville i Reglen kun Domme, som ere affagte af Rævninge eller Kredsretter og den der stedfundne Behandling kunne blive Gjenstand for Paaanke til Høiesteret, hvorved dog bemærkes, at Mangler ved Behandlingen for Underretten umiddelbart ville kunne paaankes for Høiesteret, forsaavidt Anke over samme har været fremfat for Kredsretten uden at Manglen er afhjulpel (§ 321), eftersom Kredsretten under denne Forudsætning paa en Maade har gjort den paaanbede Mangel til sin egen. Ministeriet har derhos troet undtagelsesvis at burde tilstede Indbringelse af en Anke for Høiesteret ligesaa Underretten i de Sager, som i Medfør af Forskrifterne i § 296 ikke kunne indankes til Kredsretten, — selvfølgelig

dog kun med Hensyn til de i § 319 omhandlede Punkter. — fordi disse Sager, skøndt deres Gjenstand er saa ubetydelig, at der ikke i Almindelighed er tilstrækkelig Grund til at tilstede Afgang til en nøiere Prøvelse, dog under særegne Forhold kunne have en saadan Betydning for de under samme Domfældte, at det bør være muligt for dem at faae prøvet, om der er nogen grundet Indsigelse mod Dommerens Habilitet, om de Forskrifter, der ere givne for at betrygge Sagens retfærdige og upartiske Afgjørelse ere tilfidesatte, eller endelig om Straffeloven er anvendt urigtigt. Imidlertid bør der naturligvis have en Garanti imod, at denne Afgang til at indanke Sagen for Høiesteret benyttes uden fyldestgørende Grund, hvilket vilde staae aldeles i Strid med den Regel, at disse Sager ikke i Almindelighed skulle kunne være Gjenstand for Paaanke, og en saadan har Ministeriet troet at finde i de i § 344 optagne Bestemmelser, hvorefter Afgangen til Paaanke betinges af, at den, som vil paaanke Sagen, stiller Sikkerhed for de dermed forbundne Omkostninger, eller at Overanlageren, efter at have gjort sig bekendt med Sagens Akter, dertil giver sit Samtykke, idet man er gaaet ud fra, at denne Embedsmand ikke vil nægte sit Samtykke, naar han finder, at Retfærdighedens Forbringer ikke er skeet Fyldest ved den stedfundne Behandling af Sagen. Det er iøvrigt en Selvfølge, at det alene er den sidstnævnte Betingelse, hvorom der bliver Spørgsmaal, naar det er den offentlige Anklager, som finder, at Sagen bør gøres til Gjenstand for Paaanke.

Da, som foran anført, Sagens Realitet i det Hele ikke kan underkastes en gjentagen fuldstændig Prøvelse for Høiesteret, navnlig ikke Spørgsmaalet om den Anklagedes Skyld eller Uskyld, bliver det nødvendigt nærmere at afgjøre, hvilke Akter der kunne indbringes for denne Domstol. Af de i § 319 indeholdte udførlige Forskrifter vil det sees, at de Indsigelser, som kunne begrunde en Paaanke, falde under 3 Klasser, idet de nemlig angaae Domstolens Mangel paa Habilitet, Tilfidesættelse af de foreskrevne Regler om Rettergangsmaaden eller urigtig Anvendelse af Straffeloven. Det fremgaaer tillige af den Maade, hvorpaa